

2026/10/18 – Απ. Λουκά

«τα ονόματα υμών εγράφη εν τοις ουρανοίς»

Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο τη δυνατότητα να γίνει αθάνατος. Ο άνθρωπος όμως, μέσα στα πλαίσια της άρνησης του Αδάμ, δεν αποκωδικοποίησε τη μεγάλη τούτη αγάπη του Θεού. Δεν εκτίμησε την αξία της ενέργειας του Πατέρα. Δεν τη χρησιμοποίησε θετικά στη ζωή του.

Πολλές φορές φαίνεται ότι ο θάνατος είναι επιλογή του ανθρώπου και όχι του Θεού. Άνθρωποι πεθαίνουν καθημερινά στους πολέμους. Ή άλλοι υποκύπτουν στις πανδημίες.

Τραύμα λοιπόν μεγάλο ο θάνατος. Αυτόν ήλθε να θεραπεύσει ο Χριστός. Πως όμως; Δίνοντας τη δική Του ζωή. Δίνοντας όλο Του το είναι. Για να μπορέσει ο άνθρωπος, όχι απλώς να αποκτήσει ξανά τη ζωή του, αλλά να πετύχει κάτι πολύ πιο μεγάλο. Την αιώνια ζωή με τον Χριστό.

Ενώ λοιπόν ο Χριστός μας ελευθέρωσε από την εξουσία του θανάτου, εμείς αγνοούμε τον Νόμο Του. Κι εξακολουθούμε να είμαστε υπό την κυριαρχία του θανάτου.

Ασχολούμαστε με πράγματα πολλά και απέρριπτα. Δεν επικεντρωνόμαστε όμως και δεν προσπαθούμε να δημιουργήσουμε με τον Κύριο, τον Χριστό, δεσμούς σταθερούς που για μας είναι απαραίτητοι.

Ο Θεός είναι εκεί που Τον παρατήσαμε. Εκεί που Τον πετάξαμε. Παραμένει στη γωνιά Του ήσυχος. Χωρίς να ενοχλεί κανένα.

Δεν τον φέραμε στη ζωή μας. Εκτελεί χρέη παρατηρητή σιωπηλός. Και τα χνώτα Του ακόμη τα ελέγχει. Και σιωπά. Είναι και το άλλο όμως. Να Τον θέλουμε στη ζωή μας, αλλά με τις δικές μας προοπτικές και προϋποθέσεις.

Μπορεί όμως να έλθει στον καθένα μας. Μπορεί να μας δώσει τη ζωή την αληθινή. Να μας γνωρίσει τον Πατέρα. Θα μας φέρει σε επαφή μαζί Του. Να τον γνωρίσουμε όχι απλώς ως ένα ξένο. Ένα μετανάστη. Κάποιον που σήμερα είναι εδώ, και αύριο παραπέρα. Χωρίς βάση. Ούτε και μονιμότητα. Πάντοτε αλλοδαπός. Αφού δεν Τον εφοδιάσαμε με τα κατάλληλα έγγραφα. Αποδεικτικά κάποιων διαφορετικών προθέσεων δικών μας. Και κάποιων σχέσεων μαζί Του.

Απολαμβάνει κανένας τη Χάρη με αυτό τον τρόπο; Είναι καθαρό πως όχι.

Προστατεύεται κανείς από αυτή; Τούτο δεν σημαίνει, ότι θα πρέπει να κινηθούμε συμφεροντολογικά. Ας αναλογισθούμε απλώς. Θα μας άρεσε μια στενότερη σχέση;

Πώς θα ανεβούμε στα Θεία Σκηνώματα, όταν δεν είναι μαζί μας;

Πως θα ακούσουμε κι εμείς πράγματα μοναδικά όπως συνέβη με τον Απόστολο Παύλο;

Δεν σημαίνει με τούτο ότι προχωρούμε σε συγκρίσεις. Κι αν το κάμνουμε, είναι λάθος. Και δεν μας βοηθά. Αντιθέτως. Υποκινεί τον εγωισμό μας.

Εν τω μεταξύ, караδοκεί μια πολύ επικίνδυνη πανδημία. Μιλούμε για τον πνευματικό θάνατο.

Δεν θα το έχουμε φόβητρο μας. Μπορούμε όμως να τον αποφύγουμε. Κάτι που μόνο με τον Χριστό μπορεί να γίνει.

Όταν ο Χριστός είναι μαζί μας, κανένας ληστής (τα πάθη και οι αμαρτίες) δεν πλησιάζει. Υπάρχει η αγάπη του Χριστού. Κανένα κακό δεν έρχεται κοντά. Ο Χριστός είναι μαζί μας. Πολύ δε περισσότερο, εάν η ζωή μας εδώ είναι τέτοια, ώστε τα ονόματά μας να γραφούν στον ουρανό. Με τους αγίους και τους μάρτυρες.

Μοναδική η τιμή.

Αξία βραβείου.

Βραβείου αξιόλογου. Πνευματικού. Και παντοτινού.

Πάμε λοιπόν;

+ ο π. Γ.